

לימוד לזכרה של אורי אנסבכר הי"ד.

ההספד של אמא של אורי הי"ד:

"חשוב לי שהעולם יידע מי הייתה אורי שלנו. אורי הייתה ילדה של אור, הוסיפה המון אור בעולם. היא ריפאה לבבות שבורים בכל מקום שהיא הגיעה אליו – גם עם החברות שלה, גם בשירות הלאומי, אפילו עם אנשים שהיא לא הכירה. גם כאבים שלנו היא ריפאה. הייתה לה התבוננות עמוקה ומדויקת ופנימית על העולם. לפעמים כשהייתי מדברת איתה הרגשתי שזה לא שיחה של אמא ובת, אלא שהיא מורה שלי. אורי הייתה יפהפייה מבחוץ ומבפנים. נשמה אצילה, עדינה כל כך. ובתוך העדינות הסתתרה עוצמה גדולה. אורי הייתה ילדה של אדמה ושל מילים. היא כל כך אהבה את האדמה הזאת, כל כך הרבה היא הסתובבה עליה. היא יצאה ללכת, לנשום, לשבת, לעבוד באדמה הזאת. בדרך כלל היא הייתה יוצאת עם דפים, כי היא הייתה גם ילדה של מילים, מאז שהיא הייתה ילדה קטנה היא הייתה כותבת שירים. שירים שהביאו לידי ביטוי את מי שהיא בעולם, מילים מדויקות ופנימיות כל כך. בראש השנה האחרון היא נתנה לי שיר. אני עדיין לומדת את השיר שהיא נתנה לי, אפשר לצמוח ממנו. היא לימדה אותנו להתפעל. להתפעל מהזריחה, מהשקיעה, מהפריחה, מהשמש, מהגשם, ממה שיש בעולם. לראות את האור שיש בעולם. היא הייתה ילדה של אמת פנימית. חיפשה כל הזמן לתקן את העולם, אבל בטוב – בלתי, בלאהוב. כמה אהבה היא הייתה, כמה אהבה היא נתנה. אני מתפללת שאורי תיתן לנו כוח להמשיך את החיים בטוב, ושיתן לנו אור והוסיף ולהאיר פנים.

אני מבקשת ממי ששומע אותנו ושהדברים נכנסים לליבו, שכל אחד יעשה משהו אחד קטן של להוסיף אור בעולם, מעשה אחד של טוב, ואולי ינכיח את אורי בעולם, ואולי תהיה לנו קצת נחמה *להוסיף אור בעולם
לזכרה, ובתפילה לניצחון האור על החושך בעולמנו."

ארץ ישראל:

"לא ארץ נכריה לקחנו ולא ברכוש נכרים מְשָׁלְנוּ כי אם נחלת אבותינו אשר בידי אויבינו בעת מן העתים בלא משפט נכבשה" (המקבים א')

"כשאדם מדבר על ארץ ישראל, אפשר לראות או לשמוע מדיבורו אם ארץ ישראל נוגעת בעומק ליבו, ובנקודת מהותו ואם לא."
כשאדם מדבר על ארץ ישראל, על מה שקורה בה, אפשר לראות האם זה בדמו, בנפשו, או שהוא מדבר עליה כמו שדרן חדשות.

ארץ ישראל, המולדת שלנו, הבית שלנו האדמה שאורי כ"כ אהבה. הארץ הזו שבמשך כל השנים עמנו נלחם כדי להישאר ונשאר בכל מחיר גם במחיר קשה של אבדות בנפש, אחרי 2000 שנות גלות זכינו לחזור לארצנו, לאדמתנו, לבית שלנו! וגם כאן יש לנו ניסיונות, ניסונות קשיים שמנסים לראות את אמונתנו אך אנחנו עם חזק ושם דבר לא ישבור אותנו.

"כשרבי אלימלך מקרלין הגיע לארץ, הוא ירד מהאוניה ביפו ועשה את הדרך לירושלים במכונית.

החסידים אמרו לו: אתה עייף מהדרך, עצום עיניך רבי ענה להם: איך עצום עיני ולא אסתכל על הארץ בכל רגע? הרי אומר ה': ארץ אשר תמיד עיני ה' אלוך בה!"
יש אנשים, שלא רק שלא עוצמים עיניהם, אלא מתבוננים גם הם בעיניים פקוחות כמו הרבי, אך מכיוון שונה.

מחפשים בלהט אחר מקומות בארץ ישראל שאפשר להרוס ולהחריב. למסור לאוייב, או שואבים סיפוק אפילו אם השטח יעמוד שומם מאדם אורי אהבה כל דבר בארץ ובכל דבר חיפשה למצוא את היופי שבבריאה. שנזכה לפקוח את עינינו ולהבין עד כמה הארץ שלנו קדושה ועמוקה.

חיים של שליחות:

כאשר הרב שלמה קרליבך היה תלמיד ישיבה הוא נחשב לעילוי גדול, הוא היה תלמיד מבריק ששקד על תלמודו והיו צפויות לו גדולות בעולם הלמדנות הישיבתי. הוא למד בישיבת ליקווד של ר' אהרן קוטלר. אך גם היה מקורב לרבי מלובביץ'. קודם לאדמור הרי"צ ולאחר מכן לר' מנחם מנדל. לאחר פטירת הרי"צ, קרא הרמ"מ (הרבי מלובביץ') לרב קרליבך וציווהו לצאת למסע בעולם הקולג'ים ובאוניברסיטאות ולהפיץ שם יהדות וחסידות. קודם שיצא ר' שלמה לדרכו, נכנס לישיבת ליקווד כדי להיפרד מרבותיו ומידידיו. כאשר יצא משער הישיבה, עמד ר' אהרן קוטלר אצל החלון, הביט בו בעצב ובכה: "עם ישראל הפסיד בבלי וירושלמי", אמר לתלמידים אשר סביבו. משהגיעו הדברים לאוזני ר' שלמה, עשו עליו רושם רב וזיעזעוהו. הלך אצל הרבי ושטח בפניו את ספקותיו. הרבי האזין לו ושכנע אותו כי מסירות נפש למען כלל ישראל, איננה מסירת גופו וחיייו בלבד, אלא מסירת נפש פשוטו כמשמעו. הוא הוסיף לו הבטחה ששלוחי מצוה אינם ניזוקים, ואז יצא לדרכו. ארבע שנים לאחר מכן, נדרש הרב קרליבך למסירות נפש רוחנית נוספת, כאשר הפעם זה היה 'על חשבון' מי שלימד אותו ללכת בדרך הזו. הרב קרליבך אמר לרבי כי אין הוא יכול ללכת בדרך הסלולה של קיום הופעות נפרדות לגברים ונשים אם ברצונו לגעת באמת בנפשם של הסטודנטים. והוא שאל את דעתו לכך. הרבי ענה לו שיש בכך בעיות רבות. ואם הוא רוצה, שיעשה כפי הבנתו. אך בזאת תיפרד דרכם.

מזה חיים של שליחות?! הכוונה בחיים של שליחות זה לא שאתה נותן ומתרוקן אלה לתת ולהתמלא.

חיים של שליחות זה להאמין שמכל מה שקורה גם הדבר הגרוע מכל אנחנו צריכים ללמוד, אין דבר כזה סתם בעולם, להכלל יש כוונה.

לפעמים מהלהט להיות שליח, לפעול ולשנות, אנו שוכחים מעצמינו ולא מודעים לכוחותינו.

חייבים לא לקחת על עצמינו יותר מדי (תפסת מרובה לא תפסת). חייבים להיות עם מודעות עצמית.

לעשות הבחנה בין רצוי למצוי. מה בכוחותי ומה מעבר. האם בעקבות השליחות, אני נכנס למצב של השרדות, או שאני שליח ממקום חזק נכון ובריא. כל שליח חבד, לפני צאתו לשליחות, יודע שהוא הולך להיות בלי גב כלכלי. הוא יודע שהוא צריך להיות מלא בעצמו, לפני שהוא משפיע על אחרים. ופה נכנסים לפן נוסף.

אז כיום הנוער לא מלא, הוא לא למד שנים בישיבות והיה עסוק בלהתמלא, אז אולי נאמר שהוא לא יכול לפעול? אלא רק המבוגרים? לא. לנוער יש להט. הנוער יותר מחובר ללב שלו. לנוער יש כוחות עצומים. אך יש לנתב אותם בחכמה ולפעול בזהירות ובצורה מחושבת.

לפעמים לא צריך לעשות הרבה פשוט להיות אתה במקום שבו אתה נמצא, להסתכל מסביב לראות מי צריך עזרה מי צריך חיבוק או מילה טובה. שנזכה להפיץ את האור של אורי בכל מקום שצריך להאיר אותו ולכלל אדם שצריך אותו.

אורי במותך ציווית לנו את החיים!